

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af Forespørgsel til Justitsministeren af Folketingsmanden for Vejle Amts 4de Valgkreds (N. C. Jensen) om, hvorvidt Ministeren agter at lade foretage en sagkyndig Undersøgelse angaaende Bestyrelsen af Kong Frederik den Syvendes Stiftelse paa Jægerspris for hjælpeløse og forladte Ægebørn, især af Almuen.

Forhandlingen genoptoges.

Sabroe: Forskellige ærede Medlemmer udtalte i Gaar en Beklagelse af, at der i de senere Aar kun havde meldt sig et ringe Antal Værger og Forældre for at faa Børn optaget paa Jægerspris. Med større eller mindre Styrke fremhævede man, hvor beklageligt dette var. Jeg gik ud fra, at de Herrer, som talte i Gaar, havde skaffet sig Kundskab om, hvorledes det havde været med Efterspørgselen om Pladser paa Stiftelsen Jægerspris. Det viser sig imidlertid ikke at være Tilfældet, idet den nuværende Forstander, Høy, i Gaar under Mødet oplyste mig om, at der i de senere Aar har været en jævn Stigning i Ansøgningerne om Optagelse af Børn paa Jægerspris. Det Antal Børn, for hvilke der er søgt Optagelse paa Jægerspris, har i intet Aar været ringere, end da for 3 Aar siden den daværende Forstander, Kaptajn Haase, stod i sin Nedgangsperiode. Naar man har villet give mig Skylden for, at den Mistillid, der skabtes ved den Kritik, jeg havde rejst, havde foranlediget Nedgang i Anmodningerne om Optagelse af Børn paa Jægerspris, forekommer det mig, at man skyder over Maalet. Hvor megen god Villie man end har fra forskellige Sider til at gøre mig ansvarlig for Misgreb, der kunde være raadende her eller der, saa er der dog altid Grund for en Kritik. Og den Kritik, jeg i sin Tid fremførte, blev jeg opfordret til. Den var ikke Udslag af personlig Trang, men den var Udslag af en i Arbejderkredse meget almindelig Uvillie mod Ledelsen af Jægerspris, og den Mistillid, som skabtes ved mit Arbejde og min Kritik, byggede delvis paa den Kritik, som var rejst i Forvejen. Der var en meget væsentlig Aarsag til denne Kritik, og det var den, at Bestyrelsen for Jægerspris havde ansat som Leder for et Institut til Opdragelse af Pigebørn en Mand, som ikke havde den fjerneste pædagogiske Adkomst til at lede en saadan Stiftelse, nemlig en Militærkaptajn. Jeg fremhævede allerede den Gang, som

jeg har gjort det senere, at denne Mand fik for stort et Ansvar, og Skylden for de meget uheldige Forhold og daarlige Tilstande, som var der ude, i alt for overvejende en Grad blev lagt over paa ham. Det er indlysende, at Bestyrelsen for Jægerspris aldrig kan blive fri for det Ansvar, som den har haft og har ved at ansætte til Ledelse af dette Pigeinstitut en Mand, som kom fra Hæren uden fjerneste Kundskab eller Forstaaelse af den Op-gave, han gik ind til. Derfor forekommer det mig, at den paagældende Mand nu har Krav paa i alt Fald ikke yderligere at blive omtalt som den, der skulde være selve Hovedaarsagen til den Kritik, der er rejst, og den Mistillid, der er vakt. Nej, den Mistillid, som der har været og er overfor Jægerspris, skyldes den Bestyrelse, som har været gennem Aarene.

Jeg kan ikke dele den Opfattelse, som gøres gældende her fra forskellige Sider, at det er sørgeligt, at paa samme Tid, som der er saa mange ulykkelige og fattige Børn omkring i Landet, forældreløse Børn, Enkers Børn, Enkemænds Børn og Børn, fødte udenfor Ægteskab, Børn, som er stillede under meget triste Vilkaar og ikke kan finde Optagelse i gode Hjem, er der saa ringe Efterspørgsel efter at faa saadanne Børn optagne paa Jægerspris. Det maa være ethvert ridderligt Samfunds Opgave at sørge for, at de Børn, som mister deres Forældre eller en Fader eller en Moder eller er stillede under saadanne Vilkaar i ydre Henseende, at de ikke er i Stand til at klare sig og faa den Opdragelse og det Underhold, de behøver, faar et Hjem, der kommer de gode Hjem, som findes i dette Land, saa nær som muligt. De Herrer, som talte i Gaar, oversaa, forekommer det mig, at samtidig med, at der har været Mistillid baade til Jægerspris og mange af de offentlige og private Anstalter og Institutioner, er der i Samfundet en stigende Humanitet, som har ført med sig, at man i en Mængde Land- og Bykommuner, mindst i København — jeg gentager, mindst i København —, har gjort meget mere, end der tidligere er gjort, for at hjælpe forældreløse, fader- eller moderløse Børn uden at fjerne dem fra deres egentlige Hjem, idet man gennem Hjelpekasserne eller private Indsamlinger paa forskellige Maader er kommet saadanne Børn til Hjælp.

Naar den højtærede Minister — og jeg ventede mig selvfølgelig ikke andet — i Gaar fremkom med en meget rosende Omtale af den højsindede Tanke, der laa